

ORZECZENIE
GŁÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH

Warszawa, dnia 18 lutego 2019 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych
w składzie:

Przewodniczący:	<i>Przewodniczący GKO:</i>	Mariusz Jerzy Golecki
Członkowie:	<i>Członek GKO:</i>	Leszek Bielecki (spr.)
	<i>Członek GKO:</i>	Janusz Sarnowski
Protokolant:		Paweł Matusiak

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych Arkadiusza Babczuka, po rozpoznaniu, na rozprawie w dniu 18 lutego 2019 r., odwołania wniesionego przez Obwinionego (...) – zam. (...), od orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej w Sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej (...) z dnia 26 września 2018 r. sygn. akt: DFP- RKO-540-5/10/18, którym Komisja uznała (...)– pełniącego w czasie zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Wójta gminy (...), odpowiedzialnego za naruszenie dyscypliny finansów publicznych określone w art. 15 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1458 z późn. zm.), zwanej uondfp, polegające na zaciągnięciu w dniu (...) w imieniu Gminy (...) zobowiązania w wysokości 19.000 zł z tytułu ustanowienia przez właściciela działek nr (...) położonych w obrębie Gminy (...) służebności przesyłu w pasie przebiegu kanalizacji na wymienionych działkach bez wymaganego przepisem art. 245 § 2 Kodeksu cywilnego oświadczenia woli w formie aktu notarialnego, czyli zaciągnięciu zobowiązania z naruszeniem przepisów dotyczących zaciągania zobowiązań przez jednostkę sektora finansów publicznych.

Komisja Orzekająca I instancji wymierzyła Obwinionemu karę upomnienia i obciążyła obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania na rzecz Skarbu Państwa w wysokości 316,18 zł,

orzeka

na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 2 uondfp:

- 1) uchyła zaskarżone orzeczenie w całości,**
- 2) uznaje winnym naruszenia dyscypliny finansów publicznych i odstępuje od wymierzenia kary.**

Pouczenie:

Orzeczenie niniejsze jest prawomocne w dniu jego wydania. Na niniejsze orzeczenie – w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia – służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Głównej Komisji Orzekającej.

Uzasadnienie

Orzeczeniem z dnia 26.09.2018 r. Regionalna Komisja Orzekająca w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w (...) o sygn. akt: DFP- RKO-540-5/10/18, uznała (...) - pełniącego w czasie zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Wójta gminy (...), odpowiedzialnym za naruszenie dyscypliny finansów publicznych określone w art. 15 uondfp, polegające na zaciągnięciu w dniu 15.10.2015 r. w imieniu Gminy (...) zobowiązania w wysokości 19.000 zł z tytułu ustanowienia przez właściciela działek nr (...) położonych w obrębie Gminy (...) służebności przesyłu w pasie przebiegu kanalizacji na wymienionych działkach bez wymaganego przepisem art. 245 § 2 Kodeksu cywilnego oświadczenia woli w formie aktu notarialnego, czyli zaciągnięciu zobowiązania z naruszeniem przepisów dotyczących zaciągania zobowiązań przez jednostkę sektora finansów publicznych.

Komisja Orzekająca I instancji wymierzyła Obwinionemu karę upomnienia i obciążyła obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania na rzecz Skarbu Państwa w wysokości 316,18 zł.

W uzasadnieniu orzeczenia RKO wskazała na stan faktyczny sprawy. Wskazuje on na to, że w dniu 15.10.2015 r. pomiędzy Gminą (...) a właścicielem działek nr (...) położonych w obrębie Gminy (...) została zawarta umowa, której przedmiotem było ustanowienie przez właściciela działek służebności przesyłu w pasie przebiegu kanalizacji na wymienionych działkach, polegającej na prawie posadowienia i utrzymywania urządzeń przesyłowych sieci kanalizacji sanitarnej i prowadzenia eksploatacji tej sieci, w tym prawie dostępu, wejścia, przechodu w celu dokonywania czynności związanych z konserwacją, remontem i usuwaniem awarii sieci na kanalizacji sanitarnej. Na podstawie § 4 tejże umowy, z tytułu ustanowienia prawa służebności Gmina zobowiązała się do wypłaty jednorazowego odszkodowania w kwocie 19.000 zł. Kwota ta została wypłacona w dniu 28.10.2018 r.

Zdaniem Komisji I Instancji zawierając powyższą umowę Wójt Gminy (...) naruszył przepisy obowiązujące przy zaciąganiu tego typu zobowiązań, gdyż przy dokonywaniu tej czynności nie zachowano formy aktu notarialnego wymaganego dla oświadczenia właściciela, który prawo ustanawia. Formę aktu notarialnego dla powyższego oświadczenia przewiduje art. 305 ze znaczką 2 w związku z art. 245 Kodeksu cywilnego. Ponadto z art. 245 ze znaczką 1 Kodeksu cywilnego wynika, że po ustanowieniu służebności przesyłu konieczny jest także wpis ograniczonego prawa rzeczowego do księgi wieczystej prowadzonej dla nieruchomości, którą prawo to obciąża.

Na dzień składania wniosku o ukaranie nie udokumentowano istnienia oświadczenia właściciela nieruchomości złożonego w formie aktu notarialnego, co jest równoznaczne z nieważnością czynności ustanowienia służebności przesyłu, a w konsekwencji z brakiem podstaw do dokonania wypłaty przez Wójta kwoty 19.000 zł za ustanowienie tego prawa.

Obwiniony wskazywał, że w dniu 17.03.2015 r. Gmina (...) zawarła z Samorządem Województwa (...) umowę o przyznanie pomocy w ramach (...) na realizację operacji (...) z terminem zakończenia realizacji całości operacji do dnia 30.06.2015 r. Właściciel działki nr 98 pismem z dnia 17.04.2015 r. wycofał zgodę na wykonanie na jego działce sieci kanalizacji sanitarnej i zabronił Wykonawcy wejścia na działkę opóźniając w ten sposób postęp prac. W świetle powyższego Gmina (...) była zmuszona zmienić przebieg sieci kanalizacji sanitarnej i dokonać uzgodnień z właścicielem działki sąsiedniej (...), który pismem z dnia 20.05.2015 r. wyraził zgodę na budowę kanalizacji sanitarnej, uzależniając ją od wypłaty odszkodowania którego warunki potwierdził protokół uzgodnień podpisany w dniu 22.05.2015 r. Po zakończeniu inwestycji w dniu 15.10.2015 r. została zawarta ww. umowa, której

przedmiotem było ustanowienie przez właściciela działek służebności przesyłu za odszkodowaniem w wysokości 19.000 zł. Rzecznik dyscypliny finansów publicznych nie zgodził się z argumentacją Obwinionego, iż zobowiązanie do zapłaty stosownego odszkodowania zostało wyrażone w protokole z rokowań, które są niezbędnym elementem postępowania prowadzonego w trybie art. 124 ustawy o gospodarce nieruchomościami.

Regionalna Komisja Orzekająca zważyła, że nie zostało okazane oświadczenie woli właściciela nieruchomości złożone w formie aktu notarialnego, co w świetle art. 245 § 2 w związku z art. 73 § 2 Kodeksu cywilnego jest równoznaczne z nieważnością czynności ustanowienia służebności przesyłu, a w konsekwencji brakiem podstaw do dokonania wypłaty przez Wójta kwoty 19.000 zł za ustanowienie tego prawa. Naruszenie dyscypliny finansów publicznych nastąpiło już na etapie zaciągnięcia zobowiązania, gdyż Obwiniony zaciągnął to zobowiązanie z naruszeniem przepisów dotyczących zaciągania zobowiązań przez jednostkę sektora finansów publicznych, a więc popełnił czyn z art. 15 uondfp. Komisja odrzuciła argumentację Obwinionego, odwołując się do nakazowego charakteru udostępniania nieruchomości w celu wykonania czynności związanych z konserwacją, remontami oraz usuwaniem awarii urządzeń infrastruktury technicznej w wypadku braku zgody właściciela. Tryb wydawania w tej sytuacji decyzji przez starostę na podstawie art. 124b ustawy o gospodarce nieruchomościami nie dotyczył rozpatrywanej sprawy.

Regionalna Komisja Orzekająca podnosi, że podpisując umowę o ustanowieniu służebności przesyłu, Wójt powinien upewnić się, czy ustanowiona w ten sposób służebność będzie skuteczna i realna biorąc pod uwagę przyszłe korzystanie z przedmiotowej służebności przez Gminę (...). Ponadto Obwiniony powinien mieć świadomość, że umowy dotyczące nieruchomości wymagają dla swej ważności i skuteczności formy aktu notarialnego. Komisja I Instancji w zaskarżonym orzeczeniu przytacza treść i znaczenie przepisów ustawy Kodeks cywilny, związanych z obowiązującą formą zawierania umów w zakresie służebności przesyłu.

Komisja I Instancji wskazuje, że w przedmiotowej sprawie nie tylko nie zachowano formy aktu notarialnego w zakresie umowy służebności przesyłu, a także nie dokonano wpisu do księgi wieczystej przedmiotowych działek.

Ponadto na dzień wydania orzeczenia w I instancji, nie uzyskano od właściciela działek przedmiotowego oświadczenia w formie aktu notarialnego.

Od orzeczenia Komisji Orzekającej I Instancji pismem z dnia 29 października 2018 r. odwołał się Obwiniony. Odwołując się od orzeczenia Komisji I Instancji, Obwiniony zaskarżył orzeczenie I instancji w całości i zarzucił :

- naruszenie art. 15 uondfp poprzez przypisanie Obwinionemu odpowiedzialności za zaciągnięcie zobowiązania w kwocie 19.000 zł z naruszeniem art. 245 § 2 Kodeksu cywilnego, w sytuacji gdy umowa o ustanowienie służebności przesyłu nie stanowiła podstawy tego zobowiązania,
- naruszenie art. 124 ust. 1 i ust. 3 ustawy o gospodarce nieruchomościami w związku z art. 137 ust. 2 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, poprzez dokonanie błędnej oceny stanu faktycznego i prawnego sprawy na skutek nieuwzględnienia art. 124 ust. 1 i ust. 3 ustawy o gospodarce nieruchomościami,
- naruszenie art. 19 ust. 2 uondfp, poprzez przypisanie Obwinionemu winy bez wskazania sposobu w jaki, w świetle okoliczności sprawy, Obwiniony miał możliwość uchylenia się od zapłaty kwoty 19.000 zł.,
- naruszenie art. 137 ust. 2 pkt 4 uondfp, przez nieodniesienie się do wymienionych w art. 36 ust. 1 i ust. 2 tejże ustawy okoliczności uzasadniających odstąpienie od wymierzenia kary.

Obwiniony wnosi o uchylenie orzeczenia i uniewinnienie, względnie o uchylenie orzeczenia i odstąpienie od wymierzenia kary, ewentualnie o uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obwiniony nie kwestionuje faktu, że umowa o ustanowienie służebności przesyłu została zawarta bez oświadczenia właściciela działki o nr (...), złożonego w formie aktu notarialnego, co nastąpiło z naruszeniem art. 245 § 2 k.c. oraz w konsekwencji również art. 245 prim. Fakt ten jednak, zdaniem Obwinionego nie stanowi naruszenia dyscypliny finansów w świetle art. 15 uondfp. Obwiniony uchyla się od zarzutu, że poprzez zawarcie umowy służebności przesyłu zaciągnięto zobowiązanie, którym przekroczone by zakres upoważnienia. Zobowiązanie to bowiem nie wywołało bezpośredniego skutku w postaci obciążenia planu finansowego.

Ponadto Obwiniony powołuje się na ugruntowane orzecznictwo sądowo-administracyjne dotyczące stosowania art. 124 ust. 1 i ust. 3 ustawy o gospodarce nieruchomościami, z którego wynika prawo uzyskania zgody właściciela gruntu na czasowe zajęcie nieruchomości

celem wykonania inwestycji infrastrukturalnej w dowolnej pisemnej formie i co należy podkreślić również zgody odpłatnej.

Obwiniony zarzuca, że Komisja I Instancji nie wskazała w jaki sposób naruszono przepisy art. 124 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Obwiniony podnosi, że bez względu na to, czy strony dodatkowo przewidziały zawarcie umowy służebności przesyłu, przyjęte w protokole uzgodnień z dnia 22.05.2015 r. wzajemne zobowiązania stron byłyby zgodne z prawem i skuteczne. Zawarcie w terminie późniejszym umowy o ustanowienie służebności przesyłu bez oświadczenia właściciela działki (...) w formie aktu notarialnego nastąpiło wprawdzie z naruszeniem art. 245 § 2 k.c., ale zobowiązania stron, w świetle art. 124 ust. 3 ustawy o gospodarce nieruchomościami, powstały już z momentem podpisania przez strony protokołu uzgodnień. Na jego bowiem podstawie, zdaniem Obwinionego, Gmina (...) mogła domagać się udostępnienia nieruchomości, a właściciel działki nr 762/2 i 99 mógł dochodzić wskazanej kwoty odszkodowania. Stąd, według Obwinionego twierdzenie o zaciągnięciu zobowiązania z naruszeniem przepisów w tym zakresie należy uznać za nieuzasadnione. Gdyby bowiem w protokole z dnia 22.05.2015 r. nie przewidziano ustanowienia służebności przesyłu i umowa w tym zakresie nie została sporządzona, zarzut dyscypliny finansów publicznych nie zostałby Obwinionemu postawiony, skoro art. 124 ust. 3 ustawy o gospodarce nieruchomościami nie tylko nie uzależnia zgody właściciela na zajęcie nieruchomości od zawarcia umowy o charakterze rzeczowym, ale wręcz uznaje, że brak możliwości ustanowienia służebności przesyłu nie jest równoznaczny z brakiem zgody właściciela nieruchomości na wykonanie prac, o jakich mowa w art. 124 ust. 1 tejże ustawy. Zdaniem Obwinionego przedmiotowy protokół spełnia wszelkie przesłanki dla zgody właściciela gruntu udzielonej w trybie art. 124 ust. 3 ustawy o gospodarce nieruchomościami.

Obwiniony podnosi, że Komisja nie miała podstaw do przyjęcia, iż tryb art. 124 ustawy o gospodarce nieruchomościami nie miał zastosowania, gdyż postępowanie administracyjne w celu wydania decyzji, o której mowa w ust. 1 tego przepisu jest wszczynane tylko w sytuacji braku zgody właściciela gruntu, uzyskanej w drodze rokowań.

Ponadto Komisja nie wskazała w jaki sposób w świetle okoliczności sprawy, w szczególności biorąc pod uwagę protokół z dnia 22.05.2015 r. Obwiniony, w sytuacji gdy właściciel nieruchomości odmówił złożenia oświadczenia w wymaganej przez art. 245 § 2 Kodeksu cywilnego formie, miał możliwość uchylenia się od zapłaty ustalonej kwoty. Właściciel

nieruchomości wykonał swoje zobowiązanie udostępniając nieruchomość, co umożliwiło realizację inwestycji w terminie.

Obwiniony podnosi, przytaczając orzecznictwo Głównej Komisji Orzekającej, że Komisja w swoim orzeczeniu nie wskazała na określony prawidłowy wzorzec zachowania w przedmiotowej sprawie. Ponadto wskazuje, że Komisja nie uwzględniła zasad i dyrektyw wymiaru kary oraz okoliczności popełnienia czynu.

Rozpoznając sprawę, Główna Komisja Orzekająca zważyła, co następuje.

W pierwszej kolejności Główna Komisja Orzekająca zobowiązana była rozważyć stan prawny, który przyjęty zostanie za podstawę wydawanego w sprawie rozstrzygnięcia. Stosownie bowiem do art. 24 uondfp, jeżeli w czasie orzekania w sprawie o naruszenie dyscypliny finansów publicznych obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia tego naruszenia, stosuje się ustawę nową, z tym, że należy stosować ustawę obowiązującą w czasie popełnienia naruszenia, jeżeli jest ona względniejsza dla sprawcy. Przepis powyższy ma zastosowanie nie tylko do ustawy będącej podstawą wydawania orzeczenia przez organy orzekające (tj. ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych) ale również do wszystkich ustaw szczególnych, mających znaczenie dla rozpoznania postawionego zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych. W zakresie czynów przypisanych Obwinionemu nastąpiła zmiana przepisu art. 15 ust. 1 uondfp, zmienionego ustawą z dnia 7.04.2017 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ułatwienia dochodzenia wiarygodności (Dz. U. z 2017 r., poz. 933), który rozpoczął obowiązywanie z dniem 1.06.2017 r. Zmieniony przepis art. 15 ust. 1 uondfp za naruszenie dyscypliny finansów publicznych uznaje zaciągnięcie lub zmianę zobowiązania bez upoważnienia określonego ustawą budżetową, uchwałą budżetową lub planem finansowym albo z przekroczeniem zakresu tego upoważnienia lub z naruszeniem przepisów dotyczących zaciągnięcia lub zmiany zobowiązań przez jednostkę sektora finansów publicznych. Zgodnie ze stanem prawnym obowiązującym w czasie popełnienia czynu, naruszeniem dyscypliny finansów publicznych było zaciągnięcie zobowiązania bez upoważnienia określonego ustawą budżetową, uchwałą budżetową lub planem finansowym albo z przekroczeniem zakresu tego upoważnienia lub z naruszeniem przepisów dotyczących zaciągnięcia zobowiązań przez jednostkę sektora finansów publicznych. Przedmiotowa ustawa dokonała także uzupełnienia art. 15 uondfp poprzez dodanie ust. 2. Dokonane zmiany nie pogarszają sytuacji prawnej Obwinionego w zakresie

odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Również przepisy prawa materialnego obowiązujące w czasie popełnienia naruszenia dyscypliny finansów publicznych nie są względniejsze dla Obwinionego. Tym samym Główna Komisja Orzekająca postanowiła stosować przepisy obowiązujące w dacie orzekania.

Biorąc pod uwagę stan faktyczny ustalony w orzeczeniu Komisji I Instancji oraz utrwalony w jego uzasadnieniu, jak również będący przedmiotem analizy dokonanej przez Główną Komisję Orzekającą w przedmiotowym rozstrzygnięciu, w niniejszej sprawie trzeba zwrócić uwagę na następujące okoliczności faktyczne i prawne.

Stan faktyczny sprawy został stwierdzony i opisany przez Komisję I Instancji. W przedmiotowej sprawie należy stwierdzić, że w dniu 15.10.2015 r. pomiędzy Gminą (...) a właścicielem działek nr (...) położonych w obrębie Gminy (...) została zawarta umowa, której przedmiotem było ustanowienie przez właściciela działek służebności przesyłu w pasie przebiegu kanalizacji na wymienionych działkach, polegającej na prawie posadowienia i utrzymywania urządzeń przesyłowych sieci kanalizacji sanitarnej i prowadzenia eksploatacji tej sieci, w tym prawie dostępu, wejścia, przechodu w celu dokonywania czynności związanych z konserwacją, remontem i usuwaniem awarii sieci na kanalizacji sanitarnej. Na podstawie § 4 tejże umowy, z tytułu ustanowienia prawa służebności Gmina zobowiązała się do wypłaty jednorazowego odszkodowania w kwocie 19.000 zł. Kwota ta została wypłacona w dniu 28.10.2018 r. Przy dokonywaniu tej czynności nie zachowano formy aktu notarialnego wymaganego dla oświadczenia właściciela, który prawo ustanawia. Formę aktu notarialnego dla powyższego oświadczenia przewiduje art. 305 ze znaczką 2 Kodeksu cywilnego w związku z art. 245 Kodeksu cywilnego. Ponadto z art. 245 ze znaczką 1 Kodeksu cywilnego wynika, że po ustanowieniu służebności przesyłu konieczny jest także wpis ograniczonego prawa rzeczowego do księgi wieczystej prowadzonej dla nieruchomości, którą prawo to obciąża.

W tym względzie pozostaje do zastosowania kwalifikacja prawna tak stwierdzonego stanu faktycznego w II Instancji.

W tym miejscu trzeba wskazać, że zgodnie z art. 15 ust. 1 uoandfp naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest zaciągnięcie lub zmiana zobowiązania bez upoważnienia określonego ustawą budżetową, uchwałą budżetową lub planem finansowym albo z

przekroczeniem zakresu tego upoważnienia lub z naruszeniem przepisów dotyczących zaciągania lub zmiany zobowiązań przez jednostkę sektora finansów publicznych. Zgodnie z art. 19. ust. 1 i ust. 2 uoofp, odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych ponosi osoba, która popełniła czyn naruszający dyscyplinę finansów publicznych określony przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia. Odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych ponosi osoba, której można przypisać winę w czasie popełnienia naruszenia. Nie można przypisać winy, jeżeli naruszenia nie można było uniknąć mimo dołożenia staranności wymaganej od osoby odpowiedzialnej za wykonanie obowiązku, którego niewykonanie lub nienależyte wykonanie stanowi czyn naruszający dyscyplinę finansów publicznych.

Biorąc powyższe pod uwagę, w ocenie Głównej Komisji Orzekającej umowa o ustanowienie służebności przesyłu z dnia 15.10.2015 r. została rzeczywiście zawarta bez oświadczenia woli właściciela działki wyrażonej w formie aktu notarialnego. Tego rodzaju zaniechanie stanowi naruszenie przepisu art. 245 Kodeksu cywilnego w związku z art. 305 ze znaczką 2 tegoż Kodeksu. W sprawie nie mógł zostać zastosowany art. 124 ustawy o gospodarce nieruchomościami, gdyż ustanowienie służebności przesyłu nastąpiło na podstawie umowy, a nie poprzez wydanie przez starostę powiatu decyzji administracyjnej ograniczającej sposób korzystania z nieruchomości. GKO wskazuje, że służebność została ustanowiona i przeprowadzona, zatem w sprawie zaszyły nieodwracalne skutki faktyczne zawartej umowy. Należy również wskazać, że przywrócenie stanu prawnego do pożądanego jest w dalszym ciągu możliwe. Bez zastosowania tejże formy nie może nastąpić wpis do księgi wieczystej ustanowionego prawa. Trzeba jednakże podkreślić, że jeżeli służebność przesyłu powstaje w trybie umownym, to w odniesieniu do oświadczenia woli właściciela nieruchomości obciążonej konieczne jest dochowanie - pod rygorem nieważności - formy aktu notarialnego. Dlatego też, niezachowanie takiej formy czyni dokonaną czynność nieważną. Wobec powyższego GKO stwierdza, że na podstawie nieważnej umowy o ustanowieniu służebności przesyłu, doszło do zaciągnięcia zobowiązania z naruszeniem przepisów dotyczących zaciągania zobowiązań. Winę w tym względzie ponosi Obwiniony, gdyż jako funkcjonariusz publiczny powinien powstrzymać się przed jej podpisaniem i upewnić się co do zgodności z prawem zawieranej umowy o ustanowieniu służebności, w szczególności, że przepisy prawa cywilnego w tym przedmiocie są jasne a ich interpretacja

nie może budzić wątpliwość, co więcej wbrew twierdzeniom Obwinionego postanowienia protokołu uzgodnień nie usprawiedliwiają niezgodnego z prawem działania.

Nie można mówić także, że oczywiście niezgodnie z prawem działanie charakteryzuje się znikomą szkodliwością czynu dla finansów publicznych. Stwierdzeni takie zdaniem GKO nie wypełniałoby zasady prewencji ogólnej jak i szczególnej postawić przekonanie o nieistotności popełnionego naruszenia, co w realiach niniejszej sprawy nie miało miejsca i byłoby sprzeczne z dbaniem o szeroko rozumiany interes publiczny w gospodarowaniu środkami publicznymi.

GKO postanowiła jednak przychylić się do alternatywnego wniosku odwołania i uznała, że w realiach niniejszej sprawy zachodzą okoliczności wypełniające normę art. 36 uondfp i tym samym uzasadniające zastosowanie wyjątkowego środka jakim jest odstąpienie od wymierzenia kary. W szczególności GKO uznała, że, zaciągnięte zobowiązanie nie zagrażało funkcjonowaniu sfery finansów publicznych w kierowanej przez Obwinionego jednostce.

GKO wskazuje także, na art. 167 uondfp, który stanowi, że każdy uznany za odpowiedzialnego za naruszenie dyscypliny finansów publicznych zwraca - na rzecz Skarbu Państwa - koszty postępowania. W realiach niniejszej sprawy Obwiniony uznano za odpowiedzialnego popełnionego czynu zatem zobowiązany jest on do zwrotu kosztów postępowania.

Biorąc pod uwagę powyższe orzeczono jak w sentencji.